

Excelsior

Edgar Poe consideră că cele mai multe emoții poetice conțin o notă de durere...

Citind dragostea împlinită ca obârșie a tuturor lucrurilor (...iar cel mai întâi sint cei de un nume / și de la cei de un nume / toate sint)...

Dorința de a sugera absolutul e evidentă și amănunțele de stil observate mai sus sint în intenția lui Cezar Baltag...

Poezia întregului poem stă în aceea că autorul reușește performanța rară de a trece dincolo de idee, de a ne evoca neasemuita frumusețe a gândului nerostit...

Civilitate!

O nedreptate flagrantă i se face, din partea unor reviste, lui Cornel Regman, autorul volumului Confluente literare...

Editoriale

Trebuie salutată diversificarea colecțiilor de literatură betetistică și apariția unor colecții de literatură științifică...

a) O „colecție cu profil enciclopedic” se anunță a fi Lyceum. Plecând de la necesitățile programelor școlare...

(din ce în ce mai bine redactat) și de asemenea „Contemporanul” la un fișier bibliografic anuțuș editarea Cazanului...

Cum a fost Banatul franceza la ultimul „Dialog la distanță”

Reînviind și perpetuând tradiții, aducând pe scenă cîntecul, jocul, portul și obiceiurile strămoșești...

Doi coruri și-au disputat înfîlțate în cadrul primului punct din program. Dobrogenii, mai buni, prezentînd un cor cu un repertoriu variat...

Iată însă că, deși în continuare vor cîștiga tot cei mai buni, cu al treilea punct din program — solist de muzică ușoară — jurile, unele dintre ele, încep să uite de obiectivitate...

Soliștii de muzică cultă sint „răsplățiți” în același mod. Dobrogeanul primește cinci de opt și concurenta băcăuană opt de la Galați și alte note mici de la București, Cluj, Crișana...

Uimitor, de asemenea, cum Radu Șerban și Camelia Dascălescu (compozitori bine notați de noi) au notat cu opt și respectiv nouă bucată de muzică ușoară a băcăuanului Sile Neniță.

Juriului din Banat, dacă ar dori să-l dăm o notă, ar trebui, în condițiile obiectivității maxime, să-i dăm nota 5. Cum însă nu putem să nu fim și noi subiectivi, îl notăm cu opt. Da, opt. Dar fără felicitări. (STELIAN NANIANU)

O întrebare...

Este adevărat că „Sonetul XXVII”, publicat în „Amfiteatru”, nr. 18, din 1 iunie 1967 este o traducere de Ana Glugariu din versurile lui James Joyce (prozator irlandez)?

...și răspunsul

Da, este adevărat, cu o mică rectificare: sonetul nu este traducerea nimănui, pentru că aparține tânărului poet de limbă română Constantin Pușcută (profesor în raionul Bacău)...

CELEBRE „CANTOS” ale lui Ezra Pound reprezintă unul dintre cele mai complexe experimente poetice ale secolului nostru.

Celebre „Cantos” ale lui Ezra Pound reprezintă unul dintre cele mai complexe experimente poetice ale secolului nostru. Ele pledează cu o inegalabilă forță a magiei cuvintelor pentru poezia faptului de cultură ilustrată în lirica modernă...

Desigur că suportul filozofic al acestor poeme, neoplatonicismul, poate fi contestat de universul spiritual al cititorului de astăzi, nu poate fi contestată însă marea artă poetică a lui Ezra Pound...

M. S.

— Ah, da! Sigur! Oare nu de-aici are cea mai frumoasă amintire de dragoste? Singura dată cînd au evadat împreună din Paris, cînd s-au plimbat împreună printre ierburile înalte, în lungul râului...

— Credeți că, cu tot întinerul, ne veți putea conduce acolo?

— Cred că da. Cu condiția să pornim de la gară. Pentru că am ajuns acolo cu trenul.

— Mi-ați spus că ați luat masa într-un han?

— Da, un han dărăpănat, atît de murdar și sinistru, încît ne era aproape frică. Am mers apoi pe un drum, în lungul Marnel. La un moment dat drumul dădea la un șantier. Stați... În stînga se afla un cuprător de var, părăsit. Pe urmă, cam la 500 de metri, o căsuță cu un singur etaj. Eram foarte mirați de a o vedea aici.

— Am intrat. O tețgea de tablă, la dreapta... Ziduri care fuseseră cîndva tencuite, cu cîteva așise pe ele, două mese de tablă cu cîteva scaune... Tipul...

— Vorbești de patron?

— Da. Un tip brunet, care avea mai mult aerul a altceva. Nu știu cum să vă spun. Intrasem la idet...

— L-am întrebat dacă putem să mîncăm, și el ne-a servit patele, cîrnăciuri, pe urmă niște mîncare de iepure pe care a încălzit-o. A fost foarte bună. Patronul a stat la tafas cu noi, vorbindu-ne de pescarii amatori care-l formează clientela. De altfel, avea într-un colț o droaie de coșuri pentru pescuit.

— Aici? Într-o cameră? Maigret uitîndu-se pe geamul mașinii, căci soferul oprise.

— O gară mică. Cîteva lumini în noapte.

— La dreapta, spuse tînăra fată. Pe urmă din nou a doua la dreapta. Pe drumul ăsta am mers. Dar ce vă face să credeți că Joseph ar putea fi aici?

— Nimic! sau poate din cauza pipei, dar asta nu îndrăzni să spună.

— Cercetați în interesul familiilor! De ce să ridă de el? Și totuși...

— Acum, o iei drept înainte, spuse Mathilde soferului. Pînă ce vei ajunge la riu. Acolo e un pod, dar în loc să-l treci o iei la stînga. Atenție, drumul e destul de îngust.

— Recunoaște, mică domnișoară, să Joseph al tău, în ultima vreme, ți-a vorbit de o schimbare posibilă a situației sale.

— Peste-un timp, s-ar putea ca ea să devină tot așa de aspră ca doamna Leroy. Oare, la rîndu-i, doamna Leroy n-a fost și ea tinerică, tandră și fără îndoială frumoasă?

— El era foarte ambițios.

— Nu vorbesc de viitor. Vorbesc de situația actuală.

— Vroia să fie altceva decît frizer.

— Se aștepta să aibă bani, nu-l așa?

— Era torturat cu întrebările. El era atît de frică să nu-l trădeze pe Joseph!

— Mașina mergea încet, parcugînd un drum anevolos de-a lungul Marnel, de unde se vedeau, la stînga, cîteva căsuțe și-apoi mai rar, vile ceva mai pretentioase. O lumină ici, una colea, cite un cîine lătra. Pe urmă, pe neașteptate, la un kilometru în apropierea podului, drumul se îngustă, taxdul se oprî la soferul anunțat.

— Nu pot merge mai departe.

— Ploua din ce în ce mai tare. Cînd ieșiră din mașină, ploaia îi mură și totul era umed, viscos, pămîntul le aluneca sub picioare. Tușișurile le împiedecau trecerea. Un pic mai departe trebuiră să meargă în șir indian, în timp ce soferul rămase în mașină, fără îndoială pentru a trage un pui de somn.

— Ciudat! Credeam că-i mult mai aproape! Încă nu se vede casa?

— Marna curgea prin apropiere. Picioarele stăbăteau băltoacele cu apă, stropind-o! Maigret mergea înainte, îndrepta cîrengile, Mathilde îl urma în apropiere iar Lucas încheia șirul cu indiferența unui cîine din Terra-Nova!

— Tinerel fete începu să-i fie frică.

— Potuși am recunoscut podul și cuprătorul de var. Imposibil să ne fi răcîcit.

— Pe bună dreptate, mormăi Maigret, ca drumul să ți se pară mai lung azi decît atunci cînd ai fost cu Joseph... Iată... Se vede o lumină, la stînga.

— Precis e aici.

— Linște! Nu faceți zgomot.

— Credeți că...

— Nu cred absolut nimic! Nu cred niciodată nimic, domnișoară.

— Îi lăsa să se apropie de el, apoi vorbi încet lui Lucas.

— Aștepti aici împreună cu fata. Nu te miști pînă ce nu te chem. Aplică-te, Mathilde. De-aici se zărește fațada. O recunoști?

— Da. V-o jur!

— Dar spatele lui Maigret formă o perdea între ea și mica lumină ce se zărise.

— Și ea se trezi singură, cu hainele ude leoarcă, în plină noapte, în ploaie la marginea râului, cu un om pe care nu-l cunoștea și care fuma liniștit țigară după țigară.

IV Întîlnirea pescarilor

Mathilde nu exagerase cînd afirmase că locul era îngrijorător, sinistru chiar! Un fel de boltă dărăpănată împrejmuia căsuța cu geamuri cenușii, geamuri ale căror obloane erau închise. Ușa era deschisă, căci furtuna începuse singură să reimprespăteze aerul.

— O lumină gălbuiă lumina dușumeaua murdară. Maigret se ivi brusc în ușă, din întineric, așa mere cum era, cu pipa între dinți, atingînd borul pălăriei cu mîna.

— Bună seara, domnlor.

— Erau acolo doi oameni care sporovăiau la o masă de tablă pe care se vedeau o sticlă de țescovină și două băltoace. Unul din ei, un brunet mic cu mincelele sufletece, întoarse capul încet, și cu o privire oarecum mirată, se sculă de pe scaun și ridicîndu-și pantalonii pe șolduri murmură:

— Bună seara...

— Celălalt se întoarse cu spatele, dar acesta, evident, nu putea fi Joseph Leroy. Avea un spate impunător. Purta un costum gris, foarte deschis. Lucru curios, cu toate că această intrare tîrzie fusese oarecum nepotrivită, el nici nu se clintî din loc; s-ar fi putut spune că se forța să nu se miște. Un ceas-reclamă, în faianță, agățat de zid, arăta zece minute după miezul nopții, dar trebuia să fi fost mult mai tîrziu. Era oare normal ca omul să nu aibă nici măcar curiozitatea să se întoarcă să vadă cine a intrat?

— Maigret rămase în picioare în apropierea tețgelei, în timp ce apa i se scurgea de pe haine, lăsînd niște urme închise pe podeaua murdară.

— Ai o cameră pentru mine, patron?

— Patronul, pentru a nu pierde timpul, luă loc în dosul tețgelei unde n-avea decît trei sau patru sticle murdare pe o etajeră, îl întrebă la rîndu-i:

— Vă pot servi cu ceva?

— Dacă țineți atît de mult! V-am întrebat dacă nu aveți o cameră.

— Din păcate, nu! Ați venit pe jos?

— Vent rîndul lui Maigret de-a nu răspunde și ceru:

— O drojdie.

— Mi s-a părut c-am auzit un motor de automobil.

— Se prea poate. Aveți sau n-aveți o cameră?

— La cîteva metri de el, același spate, atît de nemiscat de parcă ar fi fost tăiat în piatră. Nu era lumină electrică. Odaia nu era luminată decît de o biată lampă cu gaz.

— Dacă omul nu s-ar fi întors... Dacă și-ar fi păstrat imobilitatea atît de penibilă...

— Maigret se simțea neliniștit. Calculînd repede cam care era suprafața cafenelei și a bucătăriei care se zărea în spate, pe puțin trebuiau să fie trei camere la etaj. În spute, vîzîndu-l pe patron, aspectul urt al localului, vîzînd dezordinea, că în casa asta nu era nici o femeie.

— Ori, pe furie, cu pași ascunși, începuse să se umble pe deasupra capului său. Lucrul ăsta avea oarecare importanță, deoarece patronul își ridică brusc capul și păru contrariat.

— Aveți mulți locatari în momentul ăsta?

— Pe nimeni. În afară de...

— Îl arță pe omul, mai bine zis spatele neclintit, și, deodată, Maigret avu presimțirea unui pericol serios, înțeleg că trebuia să acționeze foarte repede, drept la țintă! Avu timp să vadă mina omului, pe masă, apropiindu-se de lampă, și făcu o săritură înainte. Era prea tîrziu. Lampa se sărîmă pe podea, cu un zgomot de sticlă spartă, în timp ce un miros de gaz se răspîndi în cameră.

— Mă îndoiesc, sau te cunosc, murdarule!

— Reușise să-l apuce de haină! Încercă să-l prindă mai bine, dar celălalt îl lovi pentru a se deslipi. Erau într-o întunecime totală. Cadrul ușii deabia se desena în slaba lumină a nopții. Ce făcea patronul? Va veni oare în ajutorul clientului său?

— Maigret lovi la rîndul său. Simți că i se mușcă mina și-atunci se aruncă cu toată puterea asupra adversarului și-amîndoi căzură la podea, printre bucurile pahrului.

— Lucas! strigă Maigret cu toată puterea. Lucas... Omul era înarmat, Maigret simțea forma tare a revolverului în buzunarul hainei și făcea eforturi de-a împiedeca ca mina adversarului să-i alunece în buzunar.

— Nu, patronul nici nu mișcă. Nu-l auzel. Rămăsesse nemiscat, indiferent chiar, în spatele tețgelei.

— Lucas...

— Sosec, seful.

— Lucas alerga peste băltoace, printre gropi și striga:

— Îți spun să rămîi aici. Înțelegi? Îți interzic să mă urmezi.

— Îi spunea, fără îndoială, Mathildei, care trebuia să fi fost galbenă de frică.

— Dacă-ți mai arde să muști, bestie murdară, îți strivesc gura. Înțelegi?

— Cotul lui Maigret împiedeca revolverul să iasă din buzunar. Omul era tot atît de puternic ca și dînsul. Pe întineric, fiind singur, s-ar fi putut să-l dea gata pe Maigret. Izbise masa care se răsturnă peste el.

— Aici, Lucas! Lampa electrică.

— Iat-o, seful.

— Și deodată o rază de lumină, palidă, lumină

GEORGES SIMENON

pipa lui maigret

În românește de Florin Gheuca

cei doi oameni înlîntuți.

— La dracu! Nicolas! Cum se întîlnește omul, n-ai așa?

— Credeți că eu nu v-am recunoscut, după voce v-am recunoscut.

— O lovitură, Lucas! Animalul e periculos! Dă-i una deasupra ca să-l calmezi. Lovește-l. N-avea frică. E un bandit.

— Și Lucas lovi cît putu, cu bastonul de cauciu, capul omului.

— Pune-i cătușele. Dacă m-aș fi așteptat să regăsesc acest animal murdar aici... Asta este! Poți să te ridici, Nicolas. Nu ne face să credem că ești lesnat. Ai capul năruit prea solid. Patrone!

— Trebuia să strige și a doua oară și fu atît de straniu s-audă vocea calmă a patronului, care venea din întineric, de dincolo de tețgea.

— Domnlor...

— Nu există o altă lampă sau vreo lumină în casa asta?

— Mă duc să vă caut o lumină. Dacă vreți să luminați un pic bucătăria...

— Maigret înfășură cu batista încheietura mîinii pe care celălalt i-o mușcase atît de tare.

— Se auziră plînsete înghoșt. Mathilde fără îndoială, care nu știa ce se întîmplase și care poate credea că era Joseph cel care cu comisariul...

— Intră, micuța mea. Nu-ți fie frică. Cred că în curînd se va sfîrși. Tu, Nicolas, așază-te aici, și dacă ai cumva gîndul nenorocit de-a te mișca...

— Puse revolverul său și cel al lui Nicolas pe masă, la îndemînă. Patronul reveni cu o lumină, atît de calm ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

— Acum, începu Maigret, fugi și-mi caută tînărul.

— Un timp, ezită. Va continua oare să nege?

— Ți-am spus să pleci să-l cauți pe tînăr, înțelegi? Și în timp ce pleca spre ușă?

— Nu-i așa că are la el o pipă?

— Printre lacrimi, fata întrebă:

— Sînteți sigur că e aici și că nimic nu i s-a întîmplat?

— Maigret nu răspunde, stătea cu urechea ațîntită. Ajuns sus, patronul bătu la ușă. Vorbea încet, cu insistență. Puteai să distingi frînturi de fraze:

— Sint niște domni de la Paris și o domnișoară. Puteți să deschideți. Vă jur că...

— Mathilde izbucni în lacrimi:

— Dacă l-au omorît...

— Maigret ridică din umeri și se îndreptă la rîndu-i spre scara.

— Atenție la „pachet”, Lucas. Nu-i așa că l-ai recunoscut pe vechiul nostru prieten Nicolas? Și eu care-l credeam la închisoare!

— Urcă scara încet, îndepărîndu-l pe patron, care

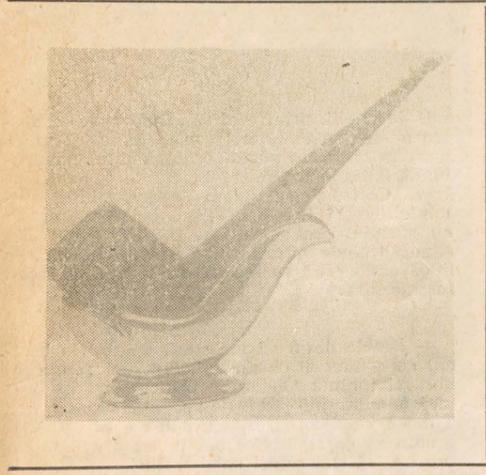
XLIX

Pentru cele șapte lacuri și pentru nimeni aceste strofe: Ploaie, fluvii pustii, navigam. Focul revine din grindină, groază adîncă-n amurg. În jurul cabinei atîrnă lumina vîntului. Sub povara picăturilor stuful se-nclină și fructul de bambus vorbește din lacrimă. Lună tomnatecă. Dealuri cresc peste lacuri în fața Soarelui-apune. Seara coboară ca o cortină de nori, ca un vâl al vîntului, prin vegetații frunzele lungi de cinamon și-o muzică din ce în ce mai rece. Din umbra dealurilor, adus de vînt se-aude sunetul de clopot. O pinză trecu pe-aici în april, se-ntoarcă poate-n octombrie. Barca devine argint. Unde incendiul nocturn întîlnește flamura vinului fumul se-nalță pieziș,

stătea aplecat lângă ușa.
 — Sint eu, Joseph! Comisarul Maigret. Poți să deschizi, tinere. Și adresându-se patronului:
 — Ce mai aștepti ca să cobori? Fugi și servește ceva fetei, un grog, sau vreau întăritor oarecare. El bine Joseph! O cheie se răsuici în broască. Maigret împinse ușa.
 — Nu-i nici o lumină aici?
 — Așteptați. Aprind imediat. A mai rămas un căpetel de luminare.
 Miștile lui Joseph tremurau, iar fața, când flacăra luminării i-o lumină, îi trăda groaza.
 — E încă jos? întrebă el.
 Cuvinte spuse alandala, idei care se încăleau:
 — Cum ai putut să mă găsești? Cine v-a spus? Cine este domnișoara?
 O cameră de țară, un pat foarte înalt, în dezordine, un scrin care fusese tras cu puțin înainte în fața ușii ca pentru un asediu în toată regula.
 — Unde le-ai pus? întrebă Maigret cu aerul cel mai natural din lume.
 Joseph îl privi, suferind, înțelegând că Maigret știa totul. Cu gesturi repezite, scotoci în buzunarul pantalonilor săi, scotind un foarte mic pachetel învelit în hirtie de ziar.
 Avea părul în dezordine, hainele mototolite. Comisarul îi privi deodată picioarele care nu erau încălțate decât cu niște papuci deformați.
 — Și pipa mea?...
 De data asta, puștiul începu să plîngă și buzele sale se umflară, dându-i o nutra copilărească. Maigret se întrebă dacă nu cumva se va arunca în genunchi cerîndu-i iertare.
 — Fii calm, tinere, îl sfătui el. E lume jos.
 Surzind luă pipa pe care tinărul i-o întindea, tremurînd din ce în ce mai mult.
 — Liniste! Mathilde e lângă scară. Precis că nu va avea răbdare ca să coborîm. Plăpăna-te un pic. Ridică un ulei pentru a turna apă în chiuvetă, dar uleiul or era gol.
 — N-are apă? se miră comisarul.
 — Am băut-o!
 Sigur! Evident! Cum nu se gîndise la asta? Această față palidă, cu trăsături întipărite, cu ochi spălăciți!
 — Ți-e foame?
 Și, fără a se întoarce, Mathildei a cărei prezență o simțea în întunericul scării:
 — Intră, drăguța mea... Fără prea multe dovezi de dragoste... Crede-mă, el te iubeste, dar, înainte de toate, gîndesc că are nevoie de mîncare!

Ciudata fugă a lui Joseph

Era bine să auzi ploaia picurînd în frunzișul din jur dar mai cu seamă să-ți vină, prin așa larg deschisă, răsuflarea umedă și proaspătă a nopții.

Cu toată pofta de mîncare, Joseph mîncă cu greu sandviciul cu pateu pe care patronul i-l preparase, avea gîtul strîns de emoție, și putea vedea din cînd în cînd mărul lui Adam urcînd și coborînd.

În ceea ce-l privește pe Maigret, el era la al doilea sau al treilea pahar de țescovină, fumîndu-și pipa sa cea groasă regăsită în fine!

— Ca să vezi, tinere, îți spun aceasta fără a te încuraja la cine știe ce furturi de mărțișuri, dar dacă n-ai fi șterpelit pipa mea, cred că-ți regăseam capul într-o zi sau alta, între treștile Marnei! Pipa lui Maigret, așa-î?... Și Maigret spusese cuvintele astea cu oarecare satisfacție, satisfacția unui om cărui orgoliu îl aducea atîta plăcere măgulitoare! Căruia orgoliu îl aducea atîta plăcere măgulitoare!

Îi șterpelise pipa, cum alții șterpelește creionul unui mare scriitor, pensula unui pictor ilustru, o batistă sau vreun obiect însemnat al unei vedete favorite.

Lucrurile acestea îi înțelese comisarul din prima zi. „Cercetări în interesul familiilor”... O afacere de care el n-ar fi trebuit să se ocupe.

Sigur, dar iată, un tinăr care suferea de sentimentul mediocrității îi furase pipa. Și acest tinăr noaptea trecută, dispăruse. Tot acest tinăr încercase să-și sfătuiască mama să nu se adreseze poliției.

Pentru că vroia să facă ancheta el însuși! Pentru că se simțea capabil! Pentru că, cu pipa lui Maigret între dinți, el se credea...

— Cînd ai înțeles că ceea ce căuta misteriosul vizitator în casa voastră erau diamantele?
 Joseph, era, din mîndrie, cît pe-acel să mintă, dar după ce aruncă o privire Mathildei, se răzgîndi.

— Nu știam că ceea ce căuta erau diamante. Erau însă precis niște lucruri mici, cîci scotocea în cele mai mici colțișoare, deschizînd pînă și cutioarele cu medicamente.

— Ascultă, Nicolas! Hei, Nicolas!
 Acesta, înghesuit pe un scaun, într-un colț, cu mîinile încâtușate pe genunchi, privea sălbatice înainte.

— Cînd l-ai ucis pe Bleustein, la Nissa...
 Nu se urmi din loc. Nu se mișca nici o trăsătură a feței sale osoase.

— Auzi, îți vorbesc... Cînd l-ai adus pe Bleustein, la Negresco, n-ai înțeles că te păcălește? Nu vrei să te destăinuie? Bine! Va veni și asta. Ce ț-ai spus Bleustein? Că diamantele erau în casa de pe cheiurile Bercy. Am priceput. Dar tu te-ai îndoit pencheului Bercy. Asta sînt ușor de ascuns. Ț-ai spus că „obiectele” astea sînt ușor de ascuns. Ț-ai destăinuit, poate, o ascunzătoare falsă? Sau tu te-ai crezut mai sîret decît ești? Vai, nu! Nu vorbi chiar despre niște lucruri mici, cîci scotocea în cele mai mici colțișoare, deschizînd pînă și cutioarele cu medicamente.

— N-ai noroc, în clipa asta, tot trebuia să fii închis înainte de a facea marea veche. De ce fusese vorba? Un furt în bulevardul Saint-Martin, dacă nu mă înșel?

De fapt, tot o bijuterie! Ce înseamnă să te specializezi! Ai „prins” 3 ani! Și iată că după trei luni de libertate, ai început să dai tîrcoale în jurul casei. Aveai cheia pe care Bleustein și-o fabricase!... Ai spus ceva? Bine! Cum vrei!

Tinărul și tinăra îl priveau cu mirare. Nu puteau să înțeleagă vesela subită a lui Maigret fiindcă nu știau prin ce neliniști trecuse în ultimele ore.

— Vezi tu, Joseph! Iată că te și tutulesc! Toate acestea par destul de ușoare! Un necunoscut care se introduce într-o casă, trei ani după ce în această casă nu mai sînt chiriashi. M-a dus gîndul imediat la vreunul care leșese din închisoare. O boală nu poate să dureze trei ani. A trebuit să examinez urgent listele celor eliberați din pușcărie și-am dat de amicului nostru Nicolas... Ai un foc, Lucas? Chibriturile mele s-au cam umezite...

— Ei, și-acuma Joseph, povestește-ne ce s-a petrecut în timpul faimoasei nopți?
 — Eram hotărît să caut și să găsec! Mă gîndeam că trebuia să fie vorba de lucruri foarte scumpe, care valorează o avere...

— Și, după cite mi-a povestit mama ta, ai vrut să le găsești, fie ce-o fi, chiar în noaptea aceea. Lăsa capul în jos.

— Pentru a nu fi deranjat, ai pus, Dumnezeu știe ce, în cealaltă cameră.
 — El nu nega. Mărul lui Adam îi cobora și urca într-un ritm accelerat.

— Atît de mult am vrut să trăiesc altfel! murmură el cu voce joasă înfîcînd deabia se auzi cu greu.
 — Ai coborît în papuci. De ce erai atît de sigur că le vei găsi tocmai în noaptea aceea?

— Pentru că scotoceam toată casa în afară de sufragerie. Împărțisem camerele pe sectoare. Eram sigur că nu puteam să fie decît numai în sufragerie. Un oarecare orgoliu străbătu firea sa umilă și abătută cînd declară:
 — Și-ntr-adevăr le-am găsit!

— Unde?
 — Poate-ai remarcat că-n sufragerie se află o lampă suspendată, cu șnesnice și luminări false de porțelan. Nu știu cum, dar mi-a venit ideea de a demonta luminările. Erau acolo, înăuntru, mici bucițele de hirtie răscuțită și în aceste hirtii niște obiecte tari.

— Un moment! Coborînd din cameră, te-ai gîndit ce vei face în caz de reușită?
 — Nu m-am gîndit.
 — Nu vroiai să fugi?
 — Nu, v-o jur!

— Sau poate să-ți ascunzi „comoara” în altă parte?
 — Asta da!
 — În casă?
 — Nu. Pentru că mă așteptam că dv. veți veni să mă scutiți casa și eram sigur să le veți găsi. Le-aș fi ascuns la frizerie... Pe urmă, mai tîrziu...

Nicolas rînji. Patronul, cu coatele pe țeghe, nici nu se mișcă, cămașa sa făcînd o pată albă în penumbra odăii.
 — Cînd ai descoperit trucul cu luminările?
 — Eram pe cale de a așeza ultima la locul ei cînd am simțit că se apropie cineva. La început credeam că e mama. Am stins lanterna, căci îmi luminam cu o lanternă. Era un bărbat care venea spre mine și atunci am fugit la ușă și-am zărit-o în stradă. Mi-era tare frică. Am început să alerg. Eram în papuci, fără pălărie, fără cravată. Alergam într-una, auzind în urma mea pași.

N-ai fugi chiar atît de repede ca acest tinăr ogar, Nicolas! spuse cu ironie Maigret.
 — Spre Bastille era un rondou cu agenți. Am mers prin apropierea lor, ca omul să nu aibă îndrăzneala să mă atace. Astfel am ajuns în apropierea Gării de Est și aici mi-a venit ideea...

— Ideea de-a merge la Chelles da? Gîngășă amintire! Apoi?
 — Am rămas în sala de așteptare pînă la cinci dimineața. Era lume multă acolo. Ori, atît timp cît aveam lume în jurul meu...

— Am înțeles...
 — Nu știam cine-i omul care mă urmărește. Priveam toți oamenii, unul după altul. Cînd s-a deschis casa de bilete m-am strecurat printre două femei. Soptind, mi-am cerut un bilet. Mai multe trenuri plecau aproape cam în același timp. M-am urcat cînd într-unul, cînd în altul, trecînd peste linii.

— Spune-mi, Nicolas, mi se pare că puștiul ăsta ț-ai dat mai multă bătaie de cap decît mine?
 — Atît timp cît nu știa pentru ce localitate era biletul meu! Cînd am ajuns la Chelles, am așteptat ca trenul să pornească și pe urmă am coborît.
 — N-a fost rău! N-a fost rău deloc!
 — Am ieșit afară din gară. Nu era nimeni pe stradă. Am luat-o din nou la goană. Nu zăream pe nimeni în spatele meu. Și iată-mă aici. Am cerut la rezepeală o cameră, pentru că nu mai puteam de oboseală, și pentru că trebuia să scap de...

— Dar Nicolas sosis!
 — L-am văzut prin fereastră, la cîteva sute de metri de aici, sărînd dintr-un taxi. Am înțeles repede că el fusese pînă la Lagny, că lusesse de acolo o mașină și că la Chelles se răsuie urma mea. Atunci, m-am închis cu cheia, în cameră. Pe urmă, cînd am auzit pași pe scară, am tras scrinul în fața ușii. Eram sigur că mă va omorî.

Fără-ndoială, completă Maigret. Numai că el nu vroia să se compromită față de patron. Nu-i așa, Nicolas? Atunci s-a instalat aici, cu gîndul că odată tot va trebui să ieși din cameră... Fie chiar și pentru mîncare!

— N-am mîncat nimic! Mi-era frică că va lua o scară și că va intra noaptea pe fereastră. De aceea, țineam obloanele închise. Nu îndrăzneam nici să dorm.

Afară se auziră pași. Era șoferul care, odată trecut furtuna, începu să se îngrijeze de clienții săi.
 Maigret își scutură încă odată pipa de tocul pantoflor, o înfundă și o mîngie cu gingășie.

— Dacă ai fi avut nenorocirea s-o spargi... murmură el...
 Apoi, deodată:
 — Să mergem, copii! La drum! De fapt, Joseph, ce vei povesti mamei tale?
 — Nu știu. M-apucă groaza.

— Dar nu! N-ai de ce! Tu ai coborît în sufragerie pentru a te juca de-a detectivul! Ai văzut un om care tocmai țesea. L-ai urmărit, fiind mîndru că o faci pe poliștistul.

Pentru prima dată, Nicolas deschise gura. Era pentru a spune cu dispreț:
 — Dacă dv. credeți că eu vroiam să pun la cale... Dar Maigret, calm:
 — Vom vedea acestea în curînd, nu-i așa Nicolas? Față-n față, în cabinetul meu... Spune-mi, șofer, cred că vom sta destul de înghesuți în „pușcăria” ta? Mergem?

Puțin mai tîrziu, îi soptea lui Joseph la ureche, care stătea ghemuit într-un colț al banchetei, cu Mathilde:
 — În curînd îți voi da o altă pipă! Dacă vrei, una și mai mare!

— Numai că, răspunse cu o oarecare tristețe puștiul, aceasta nu va fi pipa dumneavoastră!
 S f i r ș i t

De fapt, tot o bijuterie! Ce înseamnă să te specializezi! Ai „prins” 3 ani! Și iată că după trei luni de libertate, ai început să dai tîrcoale în jurul casei. Aveai cheia pe care Bleustein și-o fabricase!... Ai spus ceva? Bine! Cum vrei!

Tinărul și tinăra îl priveau cu mirare. Nu puteau să înțeleagă vesela subită a lui Maigret fiindcă nu știau prin ce neliniști trecuse în ultimele ore.

— Vezi tu, Joseph! Iată că te și tutulesc! Toate acestea par destul de ușoare! Un necunoscut care se introduce într-o casă, trei ani după ce în această casă nu mai sînt chiriashi. M-a dus gîndul imediat la vreunul care leșese din închisoare. O boală nu poate să dureze trei ani. A trebuit să examinez urgent listele celor eliberați din pușcărie și-am dat de amicului nostru Nicolas... Ai un foc, Lucas? Chibriturile mele s-au cam umezite...

— Ei, și-acuma Joseph, povestește-ne ce s-a petrecut în timpul faimoasei nopți?
 — Eram hotărît să caut și să găsec! Mă gîndeam că trebuia să fie vorba de lucruri foarte scumpe, care valorează o avere...

— Și, după cite mi-a povestit mama ta, ai vrut să le găsești, fie ce-o fi, chiar în noaptea aceea. Lăsa capul în jos.

— Pentru a nu fi deranjat, ai pus, Dumnezeu știe ce, în cealaltă cameră.
 — El nu nega. Mărul lui Adam îi cobora și urca într-un ritm accelerat.

— Atît de mult am vrut să trăiesc altfel! murmură el cu voce joasă înfîcînd deabia se auzi cu greu.
 — Ai coborît în papuci. De ce erai atît de sigur că le vei găsi tocmai în noaptea aceea?

— Pentru că scotoceam toată casa în afară de sufragerie. Împărțisem camerele pe sectoare. Eram sigur că nu puteam să fie decît numai în sufragerie. Un oarecare orgoliu străbătu firea sa umilă și abătută cînd declară:
 — Și-ntr-adevăr le-am găsit!

— Unde?
 — Poate-ai remarcat că-n sufragerie se află o lampă suspendată, cu șnesnice și luminări false de porțelan. Nu știu cum, dar mi-a venit ideea de a demonta luminările. Erau acolo, înăuntru, mici bucițele de hirtie răscuțită și în aceste hirtii niște obiecte tari.

— Un moment! Coborînd din cameră, te-ai gîndit ce vei face în caz de reușită?
 — Nu m-am gîndit.
 — Nu vroiai să fugi?
 — Nu, v-o jur!

— Sau poate să-ți ascunzi „comoara” în altă parte?
 — Asta da!
 — În casă?
 — Nu. Pentru că mă așteptam că dv. veți veni să mă scutiți casa și eram sigur să le veți găsi. Le-aș fi ascuns la frizerie... Pe urmă, mai tîrziu...

Nicolas rînji. Patronul, cu coatele pe țeghe, nici nu se mișcă, cămașa sa făcînd o pată albă în penumbra odăii.
 — Cînd ai descoperit trucul cu luminările?
 — Eram pe cale de a așeza ultima la locul ei cînd am simțit că se apropie cineva. La început credeam că e mama. Am stins lanterna, căci îmi luminam cu o lanternă. Era un bărbat care venea spre mine și atunci am fugit la ușă și-am zărit-o în stradă. Mi-era tare frică. Am început să alerg. Eram în papuci, fără pălărie, fără cravată. Alergam într-una, auzind în urma mea pași.

N-ai fugi chiar atît de repede ca acest tinăr ogar, Nicolas! spuse cu ironie Maigret.
 — Spre Bastille era un rondou cu agenți. Am mers prin apropierea lor, ca omul să nu aibă îndrăzneala să mă atace. Astfel am ajuns în apropierea Gării de Est și aici mi-a venit ideea...

— Ideea de-a merge la Chelles da? Gîngășă amintire! Apoi?
 — Am rămas în sala de așteptare pînă la cinci dimineața. Era lume multă acolo. Ori, atît timp cît aveam lume în jurul meu...

— Am înțeles...
 — Nu știam cine-i omul care mă urmărește. Priveam toți oamenii, unul după altul. Cînd s-a deschis casa de bilete m-am strecurat printre două femei. Soptind, mi-am cerut un bilet. Mai multe trenuri plecau aproape cam în același timp. M-am urcat cînd într-unul, cînd în altul, trecînd peste linii.

— Spune-mi, Nicolas, mi se pare că puștiul ăsta ț-ai dat mai multă bătaie de cap decît mine?
 — Atît timp cît nu știa pentru ce localitate era biletul meu! Cînd am ajuns la Chelles, am așteptat ca trenul să pornească și pe urmă am coborît.
 — N-a fost rău! N-a fost rău deloc!
 — Am ieșit afară din gară. Nu era nimeni pe stradă. Am luat-o din nou la goană. Nu zăream pe nimeni în spatele meu. Și iată-mă aici. Am cerut la rezepeală o cameră, pentru că nu mai puteam de oboseală, și pentru că trebuia să scap de...

— Dar Nicolas sosis!
 — L-am văzut prin fereastră, la cîteva sute de metri de aici, sărînd dintr-un taxi. Am înțeles repede că el fusese pînă la Lagny, că lusesse de acolo o mașină și că la Chelles se răsuie urma mea. Atunci, m-am închis cu cheia, în cameră. Pe urmă, cînd am auzit pași pe scară, am tras scrinul în fața ușii. Eram sigur că mă va omorî.

Fără-ndoială, completă Maigret. Numai că el nu vroia să se compromită față de patron. Nu-i așa, Nicolas? Atunci s-a instalat aici, cu gîndul că odată tot va trebui să ieși din cameră... Fie chiar și pentru mîncare!

— N-am mîncat nimic! Mi-era frică că va lua o scară și că va intra noaptea pe fereastră. De aceea, țineam obloanele închise. Nu îndrăzneam nici să dorm.

Afară se auziră pași. Era șoferul care, odată trecut furtuna, începu să se îngrijeze de clienții săi.
 Maigret își scutură încă odată pipa de tocul pantoflor, o înfundă și o mîngie cu gingășie.

— Dacă ai fi avut nenorocirea s-o spargi... murmură el...
 Apoi, deodată:
 — Să mergem, copii! La drum! De fapt, Joseph, ce vei povesti mamei tale?
 — Nu știu. M-apucă groaza.

— Dar nu! N-ai de ce! Tu ai coborît în sufragerie pentru a te juca de-a detectivul! Ai văzut un om care tocmai țesea. L-ai urmărit, fiind mîndru că o faci pe poliștistul.

Pentru prima dată, Nicolas deschise gura. Era pentru a spune cu dispreț:
 — Dacă dv. credeți că eu vroiam să pun la cale... Dar Maigret, calm:
 — Vom vedea acestea în curînd, nu-i așa Nicolas? Față-n față, în cabinetul meu... Spune-mi, șofer, cred că vom sta destul de înghesuți în „pușcăria” ta? Mergem?

Puțin mai tîrziu, îi soptea lui Joseph la ureche, care stătea ghemuit într-un colț al banchetei, cu Mathilde:
 — În curînd îți voi da o altă pipă! Dacă vrei, una și mai mare!

— Numai că, răspunse cu o oarecare tristețe puștiul, aceasta nu va fi pipa dumneavoastră!
 S f i r ș i t

De fapt, tot o bijuterie! Ce înseamnă să te specializezi! Ai „prins” 3 ani! Și iată că după trei luni de libertate, ai început să dai tîrcoale în jurul casei. Aveai cheia pe care Bleustein și-o fabricase!... Ai spus ceva? Bine! Cum vrei!

Tinărul și tinăra îl priveau cu mirare. Nu puteau să înțeleagă vesela subită a lui Maigret fiindcă nu știau prin ce neliniști trecuse în ultimele ore.

— Vezi tu, Joseph! Iată că te și tutulesc! Toate acestea par destul de ușoare! Un necunoscut care se introduce într-o casă, trei ani după ce în această casă nu mai sînt chiriashi. M-a dus gîndul imediat la vreunul care leșese din închisoare. O boală nu poate să dureze trei ani. A trebuit să examinez urgent listele celor eliberați din pușcărie și-am dat de amicului nostru Nicolas... Ai un foc, Lucas? Chibriturile mele s-au cam umezite...

— Ei, și-acuma Joseph, povestește-ne ce s-a petrecut în timpul faimoasei nopți?
 — Eram hotărît să caut și să găsec! Mă gîndeam că trebuia să fie vorba de lucruri foarte scumpe, care valorează o avere...

— Și, după cite mi-a povestit mama ta, ai vrut să le găsești, fie ce-o fi, chiar în noaptea aceea. Lăsa capul în jos.

— Pentru a nu fi deranjat, ai pus, Dumnezeu știe ce, în cealaltă cameră.
 — El nu nega. Mărul lui Adam îi cobora și urca într-un ritm accelerat.

— Atît de mult am vrut să trăiesc altfel! murmură el cu voce joasă înfîcînd deabia se auzi cu greu.
 — Ai coborît în papuci. De ce erai atît de sigur că le vei găsi tocmai în noaptea aceea?

— Pentru că scotoceam toată casa în afară de sufragerie. Împărțisem camerele pe sectoare. Eram sigur că nu puteam să fie decît numai în sufragerie. Un oarecare orgoliu străbătu firea sa umilă și abătută cînd declară:
 — Și-ntr-adevăr le-am găsit!

— Unde?
 — Poate-ai remarcat că-n sufragerie se află o lampă suspendată, cu șnesnice și luminări false de porțelan. Nu știu cum, dar mi-a venit ideea de a demonta luminările. Erau acolo, înăuntru, mici bucițele de hirtie răscuțită și în aceste hirtii niște obiecte tari.

— Un moment! Coborînd din cameră, te-ai gîndit ce vei face în caz de reușită?
 — Nu m-am gîndit.
 — Nu vroiai să fugi?
 — Nu, v-o jur!

— Sau poate să-ți ascunzi „comoara” în altă parte?
 — Asta da!
 — În casă?
 — Nu. Pentru că mă așteptam că dv. veți veni să mă scutiți casa și eram sigur să le veți găsi. Le-aș fi ascuns la frizerie... Pe urmă, mai tîrziu...

Nicolas rînji. Patronul, cu coatele pe țeghe, nici nu se mișcă, cămașa sa făcînd o pată albă în penumbra odăii.
 — Cînd ai descoperit trucul cu luminările?
 — Eram pe cale de a așeza ultima la locul ei cînd am simțit că se apropie cineva. La început credeam că e mama. Am stins lanterna, căci îmi luminam cu o lanternă. Era un bărbat care venea spre mine și atunci am fugit la ușă și-am zărit-o în stradă. Mi-era tare frică. Am început să alerg. Eram în papuci, fără pălărie, fără cravată. Alergam într-una, auzind în urma mea pași.

N-ai fugi chiar atît de repede ca acest tinăr ogar, Nicolas! spuse cu ironie Maigret.
 — Spre Bastille era un rondou cu agenți. Am mers prin apropierea lor, ca omul să nu aibă îndrăzneala să mă atace. Astfel am ajuns în apropierea Gării de Est și aici mi-a venit ideea...

— Ideea de-a merge la Chelles da? Gîngășă amintire! Apoi?
 — Am rămas în sala de așteptare pînă la cinci dimineața. Era lume multă acolo. Ori, atît timp cît aveam lume în jurul meu...

— Am înțeles...
 — Nu știam cine-i omul care mă urmărește. Priveam toți oamenii, unul după altul. Cînd s-a deschis casa de bilete m-am strecurat printre două femei. Soptind, mi-am cerut un bilet. Mai multe trenuri plecau aproape cam în același timp. M-am urcat cînd într-unul, cînd în altul, trecînd peste linii.

— Spune-mi, Nicolas, mi se pare că puștiul ăsta ț-ai dat mai multă bătaie de cap decît mine?
 — Atît timp cît nu știa pentru ce localitate era biletul meu! Cînd am ajuns la Chelles, am așteptat ca trenul să pornească și pe urmă am coborît.
 — N-a fost rău! N-a fost rău deloc!
 — Am ieșit afară din gară. Nu era nimeni pe stradă. Am luat-o din nou la goană. Nu zăream pe nimeni în spatele meu. Și iată-mă aici. Am cerut la rezepeală o cameră, pentru că nu mai puteam de oboseală, și pentru că trebuia să scap de...

— Dar Nicolas sosis!
 — L-am văzut prin fereastră, la cîteva sute de metri de aici, sărînd dintr-un taxi. Am înțeles repede că el fusese pînă la Lagny, că lusesse de acolo o mașină și că la Chelles se răsuie urma mea. Atunci, m-am închis cu cheia, în cameră. Pe urmă, cînd am auzit pași pe scară, am tras scrinul în fața ușii. Eram sigur că mă va omorî.

Fără-ndoială, completă Maigret. Numai că el nu vroia să se compromită față de patron. Nu-i așa, Nicolas? Atunci s-a instalat aici, cu gîndul că odată tot va trebui să ieși din cameră... Fie chiar și pentru mîncare!

— N-am mîncat nimic! Mi-era frică că va lua o scară și că va intra noaptea pe fereastră. De aceea, țineam obloanele închise. Nu îndrăzneam nici să dorm.

Afară se auziră pași. Era șoferul care, odată trecut furtuna, începu să se îngrijeze de clienții săi.
 Maigret își scutură încă odată pipa de tocul pantoflor, o înfundă și o mîngie cu gingășie.

— Dacă ai fi avut nenorocirea s-o spargi... murmură el...
 Apoi, deodată:
 — Să mergem, copii! La drum! De fapt, Joseph, ce vei povesti mamei tale?
 — Nu știu. M-apucă groaza.

— Dar nu! N-ai de ce! Tu ai coborît în sufragerie pentru a te juca de-a detectivul! Ai văzut un om care tocmai țesea. L-ai urmărit, fiind mîndru că o faci pe poliștistul.

Pentru prima dată, Nicolas deschise gura. Era pentru a spune cu dispreț:
 — Dacă dv. credeți că eu vroiam să pun la cale... Dar Maigret, calm:
 — Vom vedea acestea în curînd, nu-i așa Nicolas? Față-n față, în cabinetul meu... Spune-mi, șofer, cred că vom sta destul de înghesuți în „pușcăria” ta? Mergem?

Puțin mai tîrziu, îi soptea lui Joseph la ureche, care stătea ghemuit într-un colț al banchetei, cu Mathilde:
 — În curînd îți voi da o altă pipă! Dacă vrei, una și mai mare!

— Numai că, răspunse cu o oarecare tristețe puștiul, aceasta nu va fi pipa dumneavoastră!
 S f i r ș i t

De fapt, tot o bijuterie! Ce înseamnă să te specializezi! Ai „prins” 3 ani! Și iată că după trei luni de libertate, ai început să dai tîrcoale în jurul casei. Aveai cheia pe care Bleustein și-o fabricase!... Ai spus ceva? Bine! Cum vrei!

Tinărul și tinăra îl priveau cu mirare. Nu puteau să înțeleagă vesela subită a lui Maigret fiindcă nu știau prin ce neliniști trecuse în ultimele ore.

— Vezi tu, Joseph! Iată că te și tutulesc! Toate acestea par destul de ușoare! Un necunoscut care se introduce într-o casă, trei ani după ce în această casă nu mai sînt chiriashi. M-a dus gîndul imediat la vreunul care leșese din închisoare. O boală nu poate să dureze trei ani. A trebuit să examinez urgent listele celor eliberați din pușcărie și-am dat de amicului nostru Nicolas... Ai un foc, Lucas? Chibriturile mele s-au cam umezite...

— Ei, și-acuma Joseph, povestește-ne ce s-a petrecut în timpul faimoasei nopți?
 — Eram hotărît să caut și să găsec! Mă gîndeam că trebuia să fie vorba de lucruri foarte scumpe, care valorează o avere...

— Și, după cite mi-a povestit mama ta, ai vrut să le găsești, fie ce-o fi, chiar în noaptea aceea. Lăsa capul în jos.

— Pentru a nu fi deranjat, ai pus, Dumnezeu știe ce, în cealaltă cameră.
 — El nu nega. Mărul lui Adam îi cobora și urca într-un ritm accelerat.